

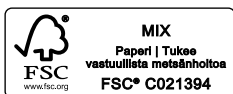
TUOMAS LIUS

ETSIVÄTOIMISTO
HAKA

CRIME
TIME

RIKOTTU RINTAMA

*Suomen Kulttuurirahaston Pohjois-Karjalan rahasto ja
Taiteen edistämiskeskus ovat tukeneet tämän teoksen kirjoitta-
mista*

Ensimmäinen painos

© 2025 Tuomas Lius

Kannen ulkoasu: Timo Numminen

Taitto: Noora Ohvo

ISBN: 978-952-850-385-9

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@docendo.fi

Marelle, ystävälle.

Ilman sinua tämä matka olisi ollut toisenlainen.

"Sun ei pitänyt kasvaa rosvoksi, vaan sankariksi"

– Sara Siipola, Juostaan

"Jos aiot sotilaaksi, älä luule että sinua arvostettaisiin.

Älä odota kansakunnalta kiitosta.

Älä odota eläkettä jolla tulet toimeen ilman leipäjonoja.

Ole valmis kohtaamaan ihmiskunnan pahimmat puolet.

Pahuus, halpamaisuus, halveksittava julmuus ja sanoinkuvaamaton epäinhimillisyyys.

Ole valmis kohtaamaan myös ihmiskunnan parhaat puolet.

Epäitsekäs urheus, myötätuntoisuus ja arvokkuus varman kuoleman edessä."

– Snake-Eyes, Action Force/G.I. Joe n:o 10/1995 (suom. Antti Seppänen)

"And though they did hurt me so bad

In the fear and alarm

You did not desert me

My brothers in arms"

– Dire Straits, Brothers In Arms

YKSI

Kuu roikkui matalalla ja värisi merisumun takana, kuin se olisi epäröinyt tulla näkyviin. Baltic Raven – vanha, säiden pieksemä kalastusalus – eteni hiljaa jossain Gotlannin ja Saarenmaan välissä, missä Itämeren vesi oli mustaa ja aallot lyhyitä ja raskaita. Moottori hyrisi matalalla teholla, kansi oli pimeänä.

Ohjaamo hohkasi himmeää punaista valoa kuin bordellin rappuvalo. Tila oli karu ja tarkoituksenmukainen: peräsimen ohjausvälineet, radio ja kaikuluotain. Perämies istui ruorin takana, hiljaa ja keskittyneenä. Katsoi välillä kaikuluotaimen mustavalkoista näyttöä ja siemaisi kahvia peltimukista, jonka sisäpinta oli tumma kuin syntisen sydän. Hänen lisäksi laivalla valvoivat vartija ja radisti, joka silmäili hiljaisena taajuusnäyttöä. Pieni venäläisvalmisteinen RF-skanneri naksui laiskasti etsien elonmerkkejä luvattomista lähettimistä. Aluksen sijainnin, nopeuden ja kurssin lähettävä AIS-lähetin oli kytketty pois, ja GPS-vastaanottimen antenni oli irrotettu.

Baltic Ravenin sijainti oli pelkkä arvaus kartalla, ja juuri niin kapteeni halusikin sen olevan.

Peräkannella partioi vartija, nelikymppinen mies, jonka enä oli murtunut kolmesti laittomissa nyrkkeilyotteluissa hylätyllä Noblessnerin telakalla. Hän oli murtanut muutaman nenän itsekin – siitä kertoivat hänen rustottuneet rystysensä, jotka näyttivät siltä kuin niillä olisi vuoltu betoniseinää. Hänellä oli

yllään laivastonsininen pilkkihaalari, sen alla harmaa öljytahrainen huppari. Päässä neulepipo ja jaloissa teräskärkiset kumisaappaat. Olalla roikkui Baikal-pumppuhaulikko, kulunut mutta toimiva, kuten mies itse. Hän liikkui ääneti ja pysähtyi välillä tähyämään pimeyteen pimeänäkölaitteella.

Yhtäkkiä ääni – suriseva, epäluonnollinen – rikkoi yön rauhan. Ei tuuli. Ei veneen moottori. Jotain muuta. Jotain, mitä ei pitänyt olla.

Vartija pysähtyi. Katse kiersi horisonttia, mutta meri pysyi mustana ja tyhjänä. Hän nosti katseensa. Punainen valo pilkkahiti korkeuksissa, pienenä pisteenä yön pimeydessä.

Drooni.

Miehen leukaperät kiristyivät. Hän tiesi: nyt alkoi tapahtua.

Vaimennetun kiväärin terävä napsahdus hukkui tuulen, aaltojen ja moottorin huminaan. Kuului vain kostea lätkähdys, kun .338-kaliiperin kokokuparinen, yhdestä kappaleesta valmistettu luoti osui vartijaan. Se puhkaisi vatsan yläosan ja avautui osumasta neljäksi veitsenteräväksi terälehdeksi, jotka repivät suolen, maksan ja selkärangan kuin märän pahvin. Ulostulo-reikä oli kämmenen kokoinen. Polvet pettivät, lonkka taittui oudossa kulmassa, ja mies rojahti kannelle kuin säkillinen turvetta. Tumma, höyryävä veri alkoi virrata kannelle paksuna ja tahmeana kuin polttoöljy.

Kauempana ulapalla kellui RIB-vene, ja sen keulassa makasi tarkka-ampuja liikkumattomana tuliasemassaan. Hän lepäsi vatsallaan, pultilukkoinen tarkkuuskivääri ponttonia vasten hiekkapussilla tuettuna. Ampuva käsi piteli aseensa kahvaa tiukasti, mutta ei jäykästi. Tähtäävä silmä pysyi kärsivällisesti valonvahvistimella tehostetun tähtäinkaukoputken okulaaria vasten, ja jälkipidossa sormi kosketti kevyesti liipaisinkaarta. Hän odotti varmistusta, oliko osunut kohteeseen.

Hetken oli vain kohinaa ja venettä vasten hytkyvien aaltojen hiljaista keinuntaa.

Ampuja liikahti vasta, kun kuski, joka seisoi ohjauspulpetin takana ja tarkkaili sektoria yökiikareilla, ilmoitti: – Osuma keskelle. Ei liiku.

Teleskoopitikkaiden kumipinnoitetut koukut nytkähtivät kiinni Baltic Ravenin kaiteeseen. Pian pimeydestä nousi neljä sukeltajaa – aivan kuin meri olisi oksentanut heidät ylös syvyyksistä. Hahmot nousivat peräkannelle hiljaa ja määrätietoisesti. Märkäpuvut kiilsivät kalmankylminä. Maskit oli nostettu otsalle ja hengityslaitteiden suukappaleet laskettu lenkkiin liivin tuntumaan. Musta naamiointiväri peitti kasvot.

Heillä oli modulaariset liivit, joihin oli leivottu suljetun kierron hengityslaitte, kellutus, hätänousun varajärjestelmä sekä kantolaite luotisuojalevyineen. Jokainen piti käsissään tšekkiläistä Scorpion EVO 3 -konepistoolia, vaimentimella ja punapistetähtäimellä varustettuna. Kaksisuuntainen radiopuhelin istui vasenta reittä vasten vesitiiviissä pussissa, reisikotelossa. Kurkkumikrofoni puristi kaulaa kuin muistutuksena, ettei tänne ollut tultu rupattelemaan. Räpylät roikkuivat lonkalla karabiinihakaan kiinnitettynä.

Yksi heistä astui kannella makaavan vartijan viereen ja ampui suoraan päähän – ei rituaaleja, ei myötätuntoa, vain hiljainen napsahdus, joka lopetti miehen kärsimykset. Ei mikään siisti loppu, mutta parempi kuin vuotaa kuiviin kylmässä merituulella.

Kauempana kelluvassa ribissä tarkka-ampuja naksautti kiväärin varmistinvivun taka-asentoon ja sulki tähtäinkaukoputken linssinsuojat. Hän liu’utti aseensa vedenkestävään asepussiin kuin olisi peitelty vanhan ystävänsä, ja näytti peukkua merkiksi kuskille.

Vene oli hybridiribbi, joka käytti sähkömoottoria hiljaiseen lähestymiseen ja polttomoottoria nopeaan poistumiseen. Sähkömoottori käynnistyi äänettömästi, ja vene lähti pimeänä kohti kalastusalusta. Valoja ei tarvittu – kuskilla oli silmillään

pimeänäkölasit. Tarkka-ampuja varmisti konepistoolinsa olevan ampumavalmiina ja jätti sen roikkumaan kantohihnaan.

Vaimeasti suriseva drooni kaartoi kalastusaluksen yllä kuin taivaasta laskeutunut robottienkeli. Sen potkurit leikkasivat ilmaa silkin lailla, mutta tarkoitus ei ollut kaunis – se oli kirurginen. Lennättäjä istui huvijahdilla kymmenen kilometrin päässä, FPV-lasit kasvoillaan kuin e-urheilun olympialaisiin valmentautuva pelaaja. Droonin infrapunakamera välitti hänelle reaaliaikaista videokuvaa, ja hän valvoi kohdetta kuin energiajuomaa siemaileva yön jumala.

Kalastusaluksen kapteeni kuorsasi hytissään kuin mies, joka ei ollut koskaan nähnyt painajaista. Myös nuori konemestari tuhisi punkassaan nukkuen syvää, muutaman viskipaukun turvaamaa unta. He tulisivat heräämään aivan toisenlaiseen todellisuuteen.

Radisti kuuli ääntä portaikosta ja astui ulos ohjaamosta. Hänen nenänsä kohtasi konepistoolin tukin, ja hän keikahti portaikon kaiteen yli kannelle kuin huonosti pakattu liha. Perämies tavoitteli asetta, mutta liian myöhään. Ohjaamon ovi potkaisiin auki, ja hän huomasi tuijottavansa kahteen konepistoolin piippuun ja vihreään taktisen lasertähtäimen pisteeseen.

Samaan aikaan ribbi liukui aluksen viereen. Tarkka-ampuja nousi teleskooppitikkaita pitkin kannelle ja asettui pitämään vahtia.

Baltic Raven oli vallattu.

Hetken kuluttua miehistö makasi ohjaamon lattialla nippusitein sidottuna, vatsallaan, kasvot metallia vasten kuin uhrit alttarilla.

Yksi hyökkääjistä tarttui kapteenia tukasta ja kiskoi tämän pään ylös. Hän puhui karkealla, kaikesta inhimillisyydestä riisutulla äänellä: – *Kus nad on?* Missä ne on?

Kapteeni, vanha merikarhu, joka oli vesillä eletyn elämänsä aikana ajautunut mitä hämärimpiin satamiin ja tehnyt diilejä

miesten kanssa, joilla oli liian kalliit kellot ja liian vähän sie-
lua, puristi suunsa kiinni. Leuka vapisi, mutta hän ei sanonut
sanaakaan.

Hyökkääjä väänsi kapteenin päätä sivulle ja pakotti tämän
katsomaan konemestaria juuri sillä hetkellä, kun toinen musta-
pukuinen nosti aseensa ja ampui.

Luoti repäisi tiensä konemestarin säären läpi. Konemestarin
huuto oli sydäntäsärkevä – sellaisen miehen ääni, joka ei ollut
vielä valmis kuolemaan. Hän yritti kääntyä, mutta ei päässyt
mihinkään. Sidos puristi hänen nilkkojaan, ja lattia muuttui
tahmeaksi verestä.

Hyökkääjä painoi konepistoolin piipun konemestarin silmä-
kuoppaan. Hetki oli hiljainen, aika pysähtyi ja painui kasaan
heidän ympärillään. Konemestari vapisi ja itki.

– Missä ne on? hyökkääjä kysyi uudelleen.

Kapteeni nieleksi. Hän tiesi liian hyvin, mitä tapahtuu mie-
helle, joka sössii kuorman toimituksen. Ei selityksiä, ei anteeksi-
pyyntöjä – vain kylmää rautaa niskaan tai happoa silmille.
Jos lasti katoaisi, hän ei jäisi eläkkeelle, vaan päätyisi säkissä
Obvodnyi-kanavan pohjaan, betonipaino nilkoissa ja tyhjä ilme
silmissä. Eikä olisi loppujen lopuksi väliä, kumpi sen ehtisi teh-
dä ensin – keikan tilaaja vai tämä helvetin haamujengi.

– Mies, joka on vastuussa rahdistanne, makaa peräkannella
kuolleenä. Teillä ei ole syytä seurata perässä, hyökkääjä sanoi
tyynesti, kuin olisi lukenut kapteenin ajatukset. – Kysyn viimei-
sen kerran: missä ne on?

Kapteeni sulki silmänsä ja vastasi: – Lastiruumassa, käytöstä
poistetun tankin alla säiliössä.

Hyökkääjä laski kapteenin pään alas kuin likaisen laukun, jota
ei enää tarvinnut. Vanha mies jäi siihen, kasvot kylmää metal-
lia vasten, ja suupielestä valui ohut nauha sylkeä. Kapteeni oli
nähty sukeltajan jäävän jumiin laivan potkuriin Jamaikan edus-
talla ja nousevan pintaan kahtena kappaleena. Toisen kaverin

hän oli nähnyt räjähtävän liekkeihin persialaistankkerin lastiruumassa sen jälkeen, kun tämä oli sytyttänyt röökin ammoniakkihöyryissä. Ja silti, juuri nyt, hänen kehonsa tärisi pelosta kuin märkä koira.

Kolme hyökkääjää ampaisi liikkeeseen. Yksi jäi vahtimaan sidottuja miehiä.

Luukku, joka johti ruumatilan välitasanteelle, avattiin. Saranat valittivat lyhyesti. Miehet laskeutuivat ahtaaseen käytävään kirkkaat taskulamput käsissään. Aluksen sisäosat löyhkäsivät merivedeltä, kalalta ja moottoriöljyltä. Lattia oli pinnoitettu kumimatolla, joka esti liukastumasta veden ja liman kiisseli-mäiseen seokseen.

Toinen luukku johti säiliöihin. Tankkien yllä kulki kapea ritiläpohjainen käytävä, joka oli hitsattu kiinni tankkien reunojen yläosiin. Kiinteät kaiteet estivät putoamasta tankkiin.

Tilan perällä oleva tankki oli peitetty pressulla ja merkitty kyltillä, joka ilmoitti sen olevan poissa käytöstä. Ryöstäjät repäsivät pressun pois ja valaisivat säiliötä taskulampuillaan.

Tankin pohjalla lilluvan kuonakerroksen alta paljastui piiloluukku: ruosteen syömä, mutta kiinni lujasti kuin haudan kansi. Sen avaaminen vaati mekaanisen lukon kääntämistä oikeaan asentoon – 90 asteen kierto vastapäivään, pieni nak-sahdus lukosta. Miehet käyttivät raskaan luukun avaamiseen alle kolmekymmentäsenttisiä taktisia sorkkarautoja. Heidän edessään aukesi kapea, lämpöeristetty ja kuivana pidetty tila – enemmän hautaholvi kuin varasto. Säiliö oli rakennettu vuosikymmeniä sitten yhteistyössä entisten Neuvostoliiton rajavartioston laivanrakentajien kanssa.

Tila oli puolitoista metriä korkea, kaksi ja puoli leveä, neljä pitkä. Ja siellä, vanhojen pressujen suojissa, lepäsi sata pyhää kuvaa: ikoneita, kullattuja, lasilla ja metallilla koristeltuja. Jokainen niistä oli kääritty ensin vaahtomuoviin ja sitten purjekankaaseen, jotta ne eivät kilisseet tai naarmuuntuneet.

Yksi miehistä ojensi muille raskaaseen käyttöön tarkoitetut vesitiiviit varustesäkit. Ne olivat kuin sukeltajien kuivapusseja, mutta ne oli vahvistettu metallirakentein ja magneettisilla sineteillä.

Pakkaaminen alkoi välittömästi. Jokainen ikoni käärittiin uudelleen kosteudenpoistajilla varustettuihin suojakääreisiin. Säkit suljettiin, ilma imettiin ulos ja tiivistys suoritettiin neljällä klipsillä sekä hartsilla.

Kului hieman yli kaksikymmentä minuuttia. Ei puhetta. Vain hengitys, muovin kahina. Sitten säkit siirrettiin avokannelle ja laskettiin RIB-veneeseen, joka keikkui Baltic Ravenin kupeessa hiljaa kuin odottava hauki vedenpinnassa.

Baltic Ravenin ohjaamossa odottava mies sai käskyn poistua. Hän vilkaisi sidottuja miehiä ja huusi, yllättävän kirkkaalla äänellä ja vangeille oudolla kielellä: – *Godes vrende unde al der Werlt vyande!*

Sitten hän kääntyi ja katosi tovereittensa perään.

Yksi kerrallaan ryöstäjät laskeutuivat tikkaita pitkin ribbiin. Vene keinahti kevyesti jokaisesta painonsiirrosta. Tarkka-ampuja suojasi selustaa aikomuksenaan poistua viimeisenä. Silmät haravoivat kantta, ase ampumavalmiina.

Vartija makasi yhä liikkumattomana. Veri hänen allaan muodosti kaksi epäsäännöllistä lampea, jotka yhdistyivät toisiinsa kuin järvet kartalla. Mutta hänen haulikkonsa – se oli poissa.

Tarkka-ampuja pudotti konepistoolin kantohihnan varaan ja tarttui tikkaisiin. Samalla hetkellä ribin kuski käynnisti poltomoottorin. Se hörähti käyntiin kumeasti murahtaen, ja vesi veneen perässä alkoi väreillä.

Tarkka-ampuja nosti jalkansa laidan yli.

Silloin pimeä liikahti.

Kokki nousi esiin. Hän oli kuusikymppinen latvialainen – mies, jonka kädet olivat kuin lastausnosturit ja jonka otsa oli arpeutunut vanhasta rautaputkella käydystä tappelusta. Hän oli

keittänyt keittoja kalastajille, merivartiostolle ja joskus – ainakin niin kerrottiin – muukalaislegioonalle, eikä ollut ensimmäinen kerta, kun hän puolusti alustaan. Kerran hän oli pysäyttänyt kaksi aseistettua ryöstäjää kalasatamassa yhdellä kädellä, koska toisessa oli ollut juuri paistinpannu täynnä meribassia.

Nyt hänellä oli käsissään pumppuhaulikko. Hän nosti piipun yhdellä sulavalla liikkeellä lantiolta suoraan olalle. Vasemman käden ote etutukista kävi edestakaisen liikkeen – klak-klak – ja arpinen sormi puristui liipaisimelle.

Haulipanos syöksyi piipusta jyrähdyksen saattelemana ja iski tarkka-ampujan oikeaan olkapäähän kuin rautakanki. Kudosta repesi, luu antoi periksi. Mies älähti, menetti otteensa tikkaista, putosi ja mätkähti ribin kannelle hartia edellä.

Vene tempaisi liikkeelle, kuin helvetti olisi noussut takalistoon.

Kokki käveli kohti kaidetta ja tyhjensi Baikalin kuuden patruunan makasiinin yön pimeyteen. Hän jäi seisomaan kuin viimeinen mies maailmassa, savuava haulikko kädessään, viha silmissään.

– Veljet on tulossa takaisin. Saalis turvattu, huvijahdin kannella seisova tiedustelija ilmoitti.

Hänen vierellään oleva mies ei sanonut mitään. Hän seisoi siinä, selkä suorana kuin hirsimökin kattopalkki, ja kaivoi säänkestävän parkatakkinsa povitaskusta sikarin. Jäinen katse tuijotti öiseen horisonttiin. Sikari napsahti eloon, liekki tanssi hänen paksuilla sormillaan ennen kuin imeytyi hitaasti kuivaan tupakkaan, ja savu nousi ilmaan kuin sotilaan rukous.

Miehen iho oli karhea ja kovettunut sekä meri-ilman suolaisesta syleilystä että auringon kuivista suudelmista. Hän puhalsi savua sieraimistaan ja seisoi kuin vuoren huipulla. Hymyili.

Juhani Kiuaskallio ei ollut paperilla mikään kapteeni. Mutta merellä, pimeässä, hän oli jotain pahempaa.

Hän oli merirosvokapteeni. Ja helvetti vie, hän rakasti sitä.

KAKSI

Kolmekymmentäyksivuotias Anastasiia Karpia säpsähti hereille kuin joku olisi kuiskannut hänen nimeään aivan hänen korvaansa. Ääni ei ollut todellinen, mutta sen jälkeinen tunne jäi leijumaan huoneeseen – ohut, huolestunut värinä, joka tarttui sydämeen ja ikään kuin sai sen lyömään oudossa rytmissä. Hän makasi hetken liikkumatta ja vain tuijotti kattoa, joka häämötti tuhkanharmaana hämärässä. Hän käänsi päätään ja katsoi viereensä. Sängyn toinen puoli oli tyhjä. Tyyny viileä.

Puhelimen kello näytti 03:42.

Anastasiia nousi sängyn reunalle varoen istumaan, ja peitto valahti alas hänen ympäriltään. Raskausmaha kaareutui esiin. Hän hengitti syvään, laski kämmenensä vatsalle ja antoi sormenpäiden tunnustella ihon läpi elämää, joka liikahteli kuin unessa.

Hän oli pukeutunut miehensä vanhaan Metallica-T-paitaan. Selkäpuolelle painetut kiertuelistat olivat kuluneet lähes lukekelvottomiksi pesujen ja kovan kulutuksen myötä. Katse viivähti yöpöydällä olevassa valokuvakehyksessä. Kuvassa maastopukuinen mies seiso i tarkkuuskivääri käsissään, selän takana savuinen taivas. Mies ei hymillyt, mutta hänen kasvoillaan oli päättäväisyyttä, jonka Anastasiia muisti mutta jota hän ei ollut nähnyt pitkään aikaan.

– Eero? hän kuiskasi, ääni karheana.

Vastausta ei tullut.

Anastasiia nousi seisomaan ja hipsi paljain jaloin makuuhuoneesta eteiseen.

Pieni kaksio Linnoituksentiellä Kontulassa oli hiljainen. Yö alkoi jo antautua aamulle. Taivas hohti vaimeaa siniharmaita, jonka reunat säteilivät hennosti ruosteista oranssia ja utuista vaaleanpunaa. Varjot olivat pehmeitä, ja asunnossa lepäsi sinertävä valo, joka sai kaiken näyttämään vähän surullisemmalta, vähän rehellisemmältä.

Anastasiia tunsu jännitteen ilmassa ja tiesi, mistä oli kysymys.

Raskaus teki hänen liikkeistään varovaisia, mutta niissä säilyi yhä entisen tanssijan keveys, joka ei ollut täysin unohtunut raskaudenkaan keskellä.

Eero istui olohuoneen lattialla sohvan edessä, halasi polviaan selkä pyöreänä. Pesäpallomaila nojasi sohvaan hänen vieressään.

Anastasiia pysähtyi hetkeksi oviaukkoon. Hän oli nähnyt tämän ennenkin. Yöt, jolloin Eero ei nukkunut. Yöt, jolloin pelko piti tämän hereillä. Joskus unet pelottivat enemmän kuin valveilla olo. Joskus pelkkä hiljaisuus.

Eero oli hypervalppauden tilassa. Hän oli tarkistanut pakonomaaisesti ovien olevan lukittuina ja piti pesäpallomailaa lähellä kuin henkilökohtaista asettaan.

Anastasiia käveli hiljaa miehen luo ja istui sohvalle. Sormet sukelsivat hellästi Eeron hiuksiin, silittivät hitaasti. Miehen keho jännittyi ensin kuin kosketus olisi ollut vihollinen, mutta rentoutui sitten.

– Se on ohi, Anastasiia kuiskasi. – Sä olet kotona. Kaikki on hyvin.

Eero nojautui taaksepäin ja painoi päänsä hellästi naisen mahaa vasten, kuin olisi halunnut kuulua siihen toiseen maailmaan – siihen, missä kaikki oli vielä edessäpäin ja missä kukaan ei tappanut ketään.

– Mee takas sänkyyn, Eero mutisi.

– En mene, Anastasiia vastasi. – Mä pysyn sun vierellä.

Hetken aikaa he vain olivat. Rappukäytävästä kuului postinjakajan ripeät askeleet ja postiluukkujen rämähtelyjä. Karpian talouteen Hesaria ei tullut.

Eero Karpia oli 32-vuotias mies Röylästä, Espoon pohjoispuolelta. Hänen kasvoissaan oli yhä nuoruuden voimaa, mutta ei enää nuoruuden huolettomuutta. Poskipääät olivat selkeät, leuka voimakas ja hiukset vaaleanruskeat, kampauksestaan hieman ylikasvaneet. Silmät olivat vaaleat, jossain harmaansinisen ja vihreän välimaastossa, ja niihin oli pesiytynyt levottomuus – aivan kuin hän olisi varautunut siihen, ettei pysyisi pitkään missään.

Eero ei ollut enää se iloinen poika, joka oli saanut kuudennella luokalla Hymypoika-patsaan, mutta ei hän myöskään vaikuttanut kylmältä. Pikemminkin tarkkaavaiselta ja sellaiselta, joka oli oppinut pitämään paljon sisällään.

– Mä meen huomenna sinne tapaamiseen, Eero sanoi.

Anastasiia nyökkäsi.

– Hyvä. Sä et ole yksin, hän sanoi ja hymyili hieman, aivan kuin se olisi ollut pieni voitto. – Mä voin heittää sut sinne ennen kuin meen töihin.

Eero ei vastannut. Hän vain painoi otsansa uudestaan vaimonsa vatsaa vasten ja hengitti syvään.

Ulkona Helsinki oli vielä hiljaa. Kontulan betonin takana nukkui tuhansia ihmisiä, mutta tässä yhdessä huoneessa joku yritti pysyä kasassa, ja joku toinen piti siitä kiinni. Aamu ei ollut vielä tullut, mutta se oli tulossa.

HISTORIA EI AINOASTAAN KUMMITTELE – SE TAPPAA.

**RÄJÄHTÄVÄ JA ARVAAMATON TARINA KUNNIASTA,
PETOKSESTA, VERIVELASTA SEKÄ SIITÄ, MITÄ SODAN
JÄLKEEN JÄÄ JÄLJELLE – JOS MITÄÄN.**

Eero on vapaaehtoistaistelijä, joka Ukrainasta palattuaan löytää itsensä tyhjän päältä. Veteraanitoveri Joni houkuttelee hänet mukaan arvokuljetusryöstöön. Eeron viimeisillään raskaana oleva vaimo Anastasiia tajuaa, että hänen miehensä on vajonnut syvemmälle kuin hän olisi koskaan osannut pelätä. Epätoivoissaan hän palkkaa avukseen etsivätoimisto Hakan.

Pian Julia Noussairilla ja Marko Pippurisella on täysi työ suojella myös omaa nahkaansa, kun totuus ryöstösaaliista paljastuu. Natsien varastamia taide-esineitä hallussaan pitäneet suomalaisperheet eivät halua synkän salaisuutensa paljastuvan. Lisäksi tulenarkojen taideaarteiden jäljillä on salaperäinen taho, jolla on valtaa ja jonka juuret kiemurtelevat lähempänä etsivätoimisto Hakaa kuin Julia ja Pippurinen haluaisivat myöntää.

Toimistonsa tilapäisesti etelärannikolle siirtänyt tehokaksikko joutuu toteamaan, että heinäkuinen Hanko on hullu paikka, jossa ihmiset tekevät hulluja asioita. Ruudinkäryinen Etsivätoimisto Haka -sarja on taas vauhdissa!

ISBN 978-952-850-385-9

KL 84.2